

ISygn. akt:I C 793/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2021 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Hajduk
Protokolant:	

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2021 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa I. J.

przeciwko (...) z siedzibą w W.

o ustalenie i zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 10.800zł (dziesięć tysięcy osiemset złotych) tytułem kosztów powstępowania

SSO Wojciech Hajduk

C 793/21 UZASADNIENIE

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu skierowanym przeciwko (...) SA w W. powódka I. J. domagała się:

-ustalenie nieważności umowy kredytu hipotecznego (...) z oprocentowaniem zmiennym nr (...), zawartej w dniu 4.08.2008r. pomiędzy stronami

-zasądzenia od pozwanego kwoty 42.884,86CHF z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3.09.2020r

-zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów kwoty 172.953,07zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3.09.2020 (k-164-168)

ewentualnie

-ustalenia, że §4ust2 COU Umowy, §22pkt1,pkt 2lib i pkt 3 COU Umowy; w zakresie jakim dotyczą kursów kupna lub sprzedaży dewiz określonych w Tabeli kursów banku – nie wiążą powódki.

Uzasadniła, że w dniu 4.08.2008 r. zawarła z pozwanym, umowę o kredyt hipoteczny, opiewający na kwotę 146.674,90CHF, na okres 300 miesięcy. Nie miała możliwości negocjowania ani w zakresie wyboru sposobu uruchomienia kredytu, sposobu spłat rat kapitałowo-odsetkowych, mogła jedynie zaakceptować propozycję

pozwanego. Nie została należycie poinformowana o ryzyku walutowym. Nie wyjaśniono również mechanizmów ustalania kursu waluty przez bank, które powodowały jego dodatkowy zysk. W efekcie nie znała faktycznej wysokości zobowiązania. Łącznie otrzymała do dyspozycji 286.154,05zł spłacała kredyt w PLN, raty były potrącane z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, ich wysokość wynikała z przeliczenia na PLN przez bank wg tabeli kursów pozwanego. W ocenie powódki tak ukształtowana umowa jest nieważna z mocy art. 58 § 1 i 3 k.c. Niezależnie od tego podniosła, że stosunek umowy został tak ukształtowany, że ryzyko walutowe zostało przerzucone w całości na konsumenta i w tym zakresie dożo do naruszenia obowiązku informacyjnego banku, co implikuje zastosowanie art. 353¹ k.c. w związku z art. 58 § 2 k.c

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Zaprzeczył aby umowa była nieważna i aby umowa zawierała klauzule abuzywne. Powódka sama wybrała kredyt w CHF, nie była namawiana do zawarcia umowy, była poinformowana o ryzyku kursowym, zaprezentowano im symulacje obrazujące skutki ryzyka, a wbrew twierdzeniom pozwu mogła indywidualnie negocjować warunki wypłaty i spłaty kredytu. Wysokość kursów waluty CHF ustalana przez bank odpowiadała kursom rynkowym i co nie naruszało dobrych obyczajów.

SĄD USTALIŁ

W dniu 4.08.2008r. roku powódka zawarła z pozwanym, umowę o kredyt hipoteczny nr (...) denominowany do waluty CHF na kwotę na kwotę 146.674,90CHF, na okres 300 miesięcy, oprocentowany stawką LIBOR. Celem kredytowania była spłata innych kredytów. Umowa została sporządzona na podstawie wzorca banku, wskazano w niej min. że kwota kredytu – na finansowanie zobowiązań w kraju zostanie wypłacona w walucie polskiej, według kursu kupna dewiz obowiązującego w (...) (wg aktualnej Tabeli kursów) w dniu realizacji zlecenia płatniczego. Spłata nastąpi w miesięcznych ratach annuitetowych w drodze potrącania przez bank z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego kredytobiorcy, potrącanie środków z rachunku w walucie polskiej następuje w wysokości stanowiącej równowartość kwoty raty w walucie wymiennej wg obowiązującego w (...) SA w dniu wymagalności kursu sprzedaży dla dewiz [Część szczegółowa umowy § 2 pkt 1-4; §6pkt3; §7pkt3i4; k-37-38, Część ogólna umowy §4ust1pkt2 i §4ust2; §21 ust1i3; §21ust1i2pkt 1-2 k-39-42; zeznania powódki k-157-158]. Wypłata kredytu nastąpiła jednorazowo, wypłacono kwotę 286.154,05zł [część szczegółowa umowy §6 pkt 1-3 k-38].

Składając wniosek kredytowy w dniu 1.09.2008r. powódka podpisała zawarte w nim oświadczenie, wg którego nie skorzystała z przedstawionej w pierwszej kolejności oferty w walucie polskiej, dokonała wyboru oferty w walucie wymiennej mając pełną świadomość ryzyka związanego z kredytami w walucie wymiennej, w przypadku wzrostu kursu walut podwyższeniu podlega zarówno rata spłaty jak i kwota zadłużenia wyrażona w walucie polskiej, ... została poinformowana o ryzyku zmiany stóp procentowych w razie wzrostu stopy referencyjnej ulega podwyższeniu oprocentowanie, które powoduje wzrost raty, przyjmuje ryzyko zmiany kursów walutowych i zmiany stóp procentowych [wniosek kredytowy k- 90-91]. Procedury obowiązujące u pozwanego w dacie zawierania umowy obliowały pracowników Banku do informowania klientów zainteresowanych kredytem udzielanym w walucie wymiennej o tym, że w rozliczeniach między klientami, a Bankiem w obrocie dewizowym stosuje się ustalone przez Bank kursy walut obcych w złotych, a kursy walut zamieszczane są w tabeli kursów (...) SA, które były dostępne, w przypadku wypłaty kredytu w walucie polskiej kredyt wypłacany jest po kursie kupna dla dewiz, a w przypadku spłaty kredytu w walucie polskiej kredyt jest spłacany po kursie sprzedaży dla dewiz, w przypadku wzrostu kursów walut podwyższeniu ulega rata spłaty i kwota zadłużenia wyrażone w walucie polskiej [zeznania świadków E. K. k-155-156 i A. U. k-156-157]. Informacja ta została zawarta również w pouczeniu zawartym we wniosku kredytowym [pkt 1i 4 oświadczenia k-90v i k-94]. Wszystkie formalności zostały przeprowadzone w siedzibie banku w T.. Powódce przedstawiono ofertę kredytu w PLN i CHF [pkt1 oświadczenia powódki z dnia 21.07.2008 k-94]. Zdecydowała się na korzystniejszy w jej mniemaniu kredyt denominowany do CHF. W przygotowanej wg wzorca banku umowie w §21 ust 1i § 22 ust 1i2pkt 1,2,3 części ogólnej umowy zawarto wprost możliwość spłaty w walucie obcej, gdzie wskazano, że spłata rat kredytu może nastąpić przez potrącenie ze środków zgromadzonych na rachunku ROR, rachunku walutowym, rachunku technicznym prowadzonym przez bank, a także wyjaśniono zasady gromadzenia środków na tych rachunkach oraz skutki nieposiadania wystarczającej kwoty na rachunkach walutowych. Powódka

zdecydowała się na spłatę kredytu w PLN poprzez potrącenie rat z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego, We wniosku kredytowym powódka wskazała, że chce otrzymać kredyt w wysokości 281.206,78zł. W efekcie po przeliczeniu przyznanego kredytu na PLN wypłacono 286.154,05zł [umowa k-37, wniosek kredytowy k-90-91]. W dniu 5.04.2013r. strony zawarły aneks do umowy, na mocy którego powódka założyła rachunek walutowy do spłaty kredytu, prowadzony w walucie kredytu tj. CHF [aneks k-43]

Powyższy stan faktyczny ustalono w oparciu o powołane wyżej dokumenty, zeznania świadków E. K. i A. U. i częściowo o zeznania powódki. Sąd nie dał wiary powódce, że nie proponowano jej spłaty kredytu w walucie obcej, nie poinformowano o ryzyku walutowym, o możliwości spłaty w CHF, o stosowaniu przez bank z Tabeli kursowej oraz kursów kupna i sprzedaży waluty obcej. Zeznania powódki są sprzeczne z treścią oświadczenia zawartego we wniosku o kredyt oraz treścią umowy, a fakt, że nie pamięta tych okoliczności może być wynikiem upływu czasu. Zeznania świadków uznano za wiarygodne. Korespondują z przedstawionymi w sprawie dokumentami, przede wszystkim wnioskiem o kredyt i treścią zawartej umowy.

SĄD ZWAŻYŁ

Sporna umowa jest umową o kredyt denominowany do CHF w rozumieniu art. 69 ust 2 pkt 4a i ust 3 ustawy prawo bankowe w jego obecnym brzmieniu. W czasie jej zawierania mieściła się w zasadzie swobody zawierania umów określonej w art. 353¹kc. Istotą umów denominowanych do waluty obcej jest wyrażenie kwoty zobowiązania w walucie obcej i jej następcze przeliczenie na złote polskie (lub inną walutę). Analiza treści spornej umowy i okoliczności towarzyszących jej zawarciu wskazuje, że świadczenia stron od początku mogły być wykonane w CHF, przy czym w przypadku wypłaty kwoty kredytu nastąpić to mogło pod warunkami związanymi z celem kredytowania. Wypłata w sytuacji powódki co prawda mogła nastąpić w PLN, gdyż kredyt dotyczył zobowiązań na terenie RP [§4 części ogólnej umowy k-39], jednakże nie ma to znaczenia dla oceny sprawy, gdyż powódka знаła wysokość przyznanego kredytu w CHF, a w sytuacji gdyby wypłacona równowartość w PLN była niższa od oczekiwanej - miała możliwość jej kwestionowania i domagania się dopłaty. Wybór sposobu uruchomienia kredytu warunkowany był celem kredytu tj. sfinansowaniem zobowiązań w kraju. Nie zmienia to jednak faktu, że wybór ten dokonany został przez powódkę, albowiem decydując się na zaciągnięcie kredytu u pozwanego określiła jego cel, wskazała rachunek bankowy, na który pozwany miał przelać środki z kredytu. Zarówno cel kredytowania jak i numer rachunku bankowego, na które środki przelano zostały z powódką indywidualnie uzgodnione i oczywistym jest, że nie mogły zostać narzucone przez pozwanego. Co do zobowiązania kredytobiorców, to powódka już w chwili zawierania umowy mogła wybrać spłatę z rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego (w PLN), rachunku walutowego (w walucie CHF lub innej) lub rachunku technicznego dla spłaty kredytu w walucie kredytu tj. w CHF. Zawierając umowę miała zatem do wyboru w zasadzie wszystkie istniejące możliwości i mogła wybrać na potrzeby regulowania swojego zobowiązania w zasadzie każdą walutę. Wybór waluty w jakiej następowała spłata rat był zatem przedmiotem indywidualnego uzgodnienia między stronami, a wybierając spłatę w walucie innej niż ta, w której zobowiązanie było wyrażone, zdecydowała się na spłatę w złotych polskich przy wykorzystaniu kursów tabelarycznych stosowanych przez pozwanego z dnia spłaty, co w praktyce oznaczało, że zdecydowała się korzystać z usługi kantorowej świadczonej przez pozwanego. Podkreślenia wymaga, że powódka została pouczona o stosowaniu w tego rodzaju rozliczeniach kursów ustalanych przez pozwanego. Pracownicy banku zwracali konsumentom uwagę na stosowanie różnego kursu przy wypłacie środków z kredytu i przy spłacie rat kapitałowo – odsetkowych. Gdyby wybrała opcję spłaty w CHF, wtedy w ogóle nie dochodziłoby do jakiegokolwiek przeliczenia wpłat, lecz musiałaby samodzielnie nabywać walutę obcą. Wybrała opcję wygodniejszą (choć być może droższą) jaką jest skorzystanie z usługi kantorowej banku. Świadomie zdecydowała się na nabywanie franka w Banku, w miejsce poszukiwania i nabywania go na rynku celem spłaty zobowiązania zaciągniętego u pozwanego i wyrażonego w CHF. Na gruncie niniejszej sprawy nie podzielono prezentowanego czasem poglądu, iż wybór poszczególnych wariantów z wzorca umowy nie stanowi indywidualnego uzgodnienia postanowień umownych. Pogląd ten w niektórych konkretnych sytuacjach może okazać się trafny, niemniej nie ma podstaw do dokonywania w tym zakresie jakichkolwiek generalizacji. Oczywistym jest, że w każdym wypadku możliwość negocjowania warunków umowy ograniczona jest ofertą banku, a prawo konsumenta do indywidualnego uzgadniania postanowień umownych doznaje ograniczenia interesami banku, który wszak jest

podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą ukierunkowaną na osiągnięcie zysków. Obowiązkiem banku jako podmiotu profesjonalnie działającego w obrocie jest natomiast działanie w taki sposób aby, nie doprowadzić do rażącego naruszenia interesów konsumenta. W realiach spornej umowy wybór jakiego mogła dokonać powódka był szeroki i obejmował całe spektrum akceptowanych przez bank rozwiązań, z których mogła wybrać dla siebie najkorzystniejsze. W zakresie sposobu spłaty kredytu wzorzec przewidywał w zasadzie wszystkie dostępne możliwości, w tym takie, w wypadku których w ogóle nie dochodziłoby do zastosowania kwestionowanych w pozwie klauzul przeliczeniowych, co przesądza o tym, że dokonanie wyboru spośród oferowanych przez pozwanego wariantów spełniało przesłanki indywidualnego uzgodnienia warunków umownych. Sąd nie podzielił więc prezentowanych przez stronę powodową zarzutów co do sprzeczności umowy z prawem (art. 58 k.c.). Chybione też są wywody co do braku oznaczenia kwoty i waluty udzielonego kredytu. Cechą kredytów denominowanych (inaczej niż indeksowanych) jest ich wyrażenie w walucie, do której nastąpiła denominacja. Zarówno kwota jak i waluta kredytu była znana i jednoznacznie określona od chwili zawarcia umowy i wynosiła 146.647,90 CHF. Stanowiła ona jednocześnie kapitał zadłużenia, który nie podlegał i nie podlega żadnym zmianom poza tymi, które wynikają ze spłaty rat. Okoliczność, że po przeliczeniu na złotówki jest to kwota wyższa niż w chwili zawierania umowy jest skutkiem niezależnych od pozwanego zmian kursowych, a negatywne konsekwencje tych zmian rekompensowane są częściowo spadkiem oprocentowania wynikającym z zastosowania stawki LIBOR. Sposób spłaty został jednakże indywidualnie uzgodniony.

Indywidualne uzgodnienie warunków umownych, udzielenie informacji na temat ryzyka związanego ze zmianą kursu waluty, a także udzielenie informacji co do sposobów przeliczania waluty powoduje, że postanowień umownych dotyczących tych kwestii nie można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Przyjęte przez strony rozwiązania nie stanowią nadużycia dominującej pozycji pozwanego, a są wyrazem zgodnej woli stron. Powódka dokonała wyboru kredytu denominowanego do CHF spośród innych możliwości przedstawianych w ramach oferty pozwanego Banku. Wybór ten motywowany był korzystną wysokością raty i a także nieuzasadnionym przekonaniem, co do ograniczonej możliwości zmiany kursu franka. Wybór tego dokonała po uzyskaniu od pracowników Banku informacji pozwalających na ocenę skutków tej decyzji i szczegółowym pouczeniu o ryzyku związanym z zaciąganiem długoterminowych zobowiązań w walucie innej niż pobierane dochody [pouczenie było już zamieszczone we wniosku kredytowym]. Zawarcie kredytu denominowanego do CHF objęte było zatem wolą powódki, bo właśnie to odniesienie gwarantowało niższą ratę kredytu, a to z uwagi na zastosowanie do oprocentowania stawki referencyjnej LIBOR. Żadne okoliczności sprawy nie wskazują aby powódka została nakłoniona do zawarcia umowy kredytu denominowanego poprzez jakiegokolwiek nierzetelne praktyki Banku. Posiadając informacje dotyczące ryzyka związanego z zawarciem umowy o kredyt denominowany do innej waluty miała obowiązek dochowania należytej staranności przy zawieraniu umowy i rozważenia konsekwencji wynikających z zaciągnięcia zobowiązania o określonej treści. Obowiązek informacyjny jaki spoczywa na bankach w ramach zawierania umów z konsumentami nie zwalnia tych ostatnich z obowiązku działania z należyłą starannością. Okoliczność, że obecnie powódka uznaje, że dokonany przez nią wybór co do rodzaju umowy i sposobu jej spłaty nie był korzystny, nie ma wpływu na ważność umowy. Można wspomnieć, że powódka ma wykształcenie ekonomiczne i bez wątplenia już z tej racji powinna dołożyć należytej staranności przy przewidywaniu skutków finansowych umowy.

Nietrafne są też zarzuty powodów dotyczące abuzywności klauzul przeliczeniowych dotyczących wypłaty kwoty kredytu w PLN przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości wypłaconej kwoty z CHF według kursu kupna walut dla CHF ustalanego przez pozwanego i przy jednoczesnym przeliczaniu wpłat pozwanej po odmiennym kursie sprzedaży CHF ustalanego przez pozwanego w dniu spłaty tj. zarzuty dotyczące § 4 ust. 2 COU i § 22 ust. 2 pkt 1, 2b i 3 COU. W przypadku kredytu denominowanego mają znaczenie drugorzędne. Zgodnie z art. 3 Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich warunki umowy, które nie były indywidualnie uzgadniane mogą być uznane za nieuczciwe, jeśli stoją w sprzeczności z wymogami dobrej wiary, powodują znaczącą nierównowagę wynikającą z umowy, praw i obowiązków stron ze szkodą dla konsumenta, Warunki umowy zawsze zostaną uznane za niewynegocjowane indywidualnie, jeżeli zostały sporządzone wcześniej i konsument nie miał w związku z tym wpływu na ich treść, zwłaszcza jeżeli zostały przedstawione konsumentowi w formie uprzednio sformułowanej umowy standardowej. Zgodnie z art. 4 ust 2 dyrektywy ocena nieuczciwego charakteru

warunków nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług, o ile warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem. Na gruncie przepisów kodeksu cywilnego istotę klauzul niedozwolonych określa art. 385⁽¹⁾ § 1 k.c., zgodnie z którym postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Art. 385⁽¹⁾ § 3 precyzuje, iż niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał żadnego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Należy więc dokonać oceny czy umowa zawierała niedozwolone postanowienia, jaki miały charakter, czy określały główne świadczenia stron. W tym względzie należy zwrócić uwagę na treść następujących wyroków Trybunału Sprawiedliwości: z 30 kwietnia 2014r C-26/13; z 20 września 2017 r. C-186/16; z 20 września 2018r. C-51/17; z 14 marca 2019 r. C-118/17 oraz z dnia 3 października 2019 r. C-260/18. Orzeczenia te zapadły na tle umów kredytu zawartych z konsumentami i zawierających ryzyko walutowe. W ocenie TSUE nie jest możliwe odrywanie klauzuli ryzyka walutowego (wyrażonej czy to przez indeksację czy też denominację) od mechanizmu przeliczania waluty krajowej na walutę obcą i Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie kwalifikuje klauzule dotyczące ryzyka wymiany, do których zalicza także sposób ustalania kursu wymiany, jako klauzule określające główny przedmiot umowy kredytu (wyroki Trybunału Sprawiedliwości: z 30 kwietnia 2014r C-26/13; z 20 września 2017 r. C-186/16; z 20 września 2018r. C-51/17; z 14 marca 2019 r. C-118/17 oraz z dnia 3 października 2019 r. C-260/18). Dokonując zatem oceny spornej umowy należy zauważyć, że ustalenie umowne polegające na wyrażeniu kwoty kredytu we franku szwajcarskim stanowi postanowienie określające główne świadczenia stron. Jednakże zostały one sformułowane jednoznacznie, a tym samym nie mogą być uznane za klauzule niedozwolone (art. 385⁽¹⁾ § 1 zd. 2 k.c., art. 4 ust 2 dyrektywy). Umowa jest umową denominowaną do CHF, co oznacza, że wysokość świadczeń stron od początku była wyrażona w CHF i nie uległa żadnym zmianom (inaczej niż przy umowach indeksowanych, gdzie wysokość zobowiązania wyrażona jest w PLN, a następnie odniesiona do kursu CHF, co może powodować wątpliwości co do wysokości zobowiązania). Postanowienia umowy obejmujące klauzule przeliczeniowe zostały już szczegółowo ocenione przy rozważaniu przesłanek nieważności umowy i nie mogą zostać uznane za abuzywne z uwagi na to, że zostały indywidualnie uzgodnione. Nawet gdyby uznać, że zapisy umowy w zakresie sposobu wypłaty kredytu (§ 4 COU) nie były przedmiotem negocjacji stron, a to z uwagi na fakt, że waluta wypłaty kredytu determinowana była celem kredytu, a powódka zaciągając kredyt nie miała możliwości dokonania wyboru wypłaty kredytu w CHF, a co za tym idzie wypłata kapitału kredytu przy zastosowaniu przeliczenia na złote polskie wedle tabeli kursów kupna dewiz obowiązującej w pozwanym Banku została jej narzucona wzorcem umownym, to w warunkach tej konkretnej umowy okoliczność ta nie może być podstawą do stwierdzenia jej nieważności. Nie wpływała bowiem na ustalenie wysokości świadczenia głównego, które było znane i określone w CHF, zaś jak już wspomniano wyżej, w sytuacji wypłaty kredytu w PLN w wysokości nieodpowiadającej przeliczeniu wg kursu rynkowego lub NBP, powódka mogła domagać się stosownej dopłaty. W orzecznictwie jednoznacznie ukształtował się pogląd, iż abuzywność klauzul umownych oceniać należy wedle brzmienia zapisów umowy, a nie wedle sposobu jej wykonania. Pogląd ten co do zasady Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela. Niemniej oceniając konkretne okoliczności stosunku prawnego łączącego strony w tej sprawie nie można nie zauważyć, że zobowiązanie banku w zakresie w jakim powódka kwestionuje obecnie skuteczność umowy, wykonane zostało w całości, a na skutek wykonania zgodnie z umową powódka otrzymała od pozwanego w przeliczeniu na złote polskie kwotę znacznie wyższą niż oczekiwała i wynikała z szacunkowego przeliczenia w umowie. (wnosiła o kwotę 281.206,78zł, w umowie szacunkowo wartość w PLN oznaczono na 260.230,39zł, wypłacono 286.154,05zł). Okoliczność ta co prawda nie wiązała się ze sposobem przeliczania waluty, ale ze zmianą jej wartości, co jednak nie zmienia faktu, iż powódka otrzymała w złotych kwotę znacznie większą niż zakładana. Nie formułowała wówczas zarzutów co do treści umowy i zmiany wysokości kursu waluty. Ta część umowy jest już w całości wykonana, a sposób jej wykonania nie doprowadził do pokrzywdzenia. W tej sytuacji powoływanie się, po upływie 13 lat od wykonania umowy przez pozwanego, na abuzywność zapisów o sposobie wypłaty kredytu i zastosowanej do niego klauzuli przeliczeniowej, a następnie konstruowanie w oparciu o te zarzuty, jako

jedyne znajdujące pokrycie w rzeczywistej treści umowy (wszelkie inne zarzuty powodów okazały się niezasadne), jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 k.c.

Nie znajdując podstaw do stwierdzenia nieważności umowy ani uznania jej postanowień za niedozwolone Sąd uznał, że umowa jest dla stron wiążąca, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., zasądzając od powodów na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego, obliczone w oparciu o wskazaną przez powodów wartość przedmiotu sporu.